

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 153/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť K. Š., S., zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1, čl. 11 ods. 1, 3 a 4, čl. 36 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 17 C 117/08 zo 14. januára 2009, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co 89/09 z 26. januára 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 142/2010 z 9. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2011 doručená sťažnosť K. Š., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1, čl. 11 ods. 1, 3 a 4, čl. 36 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 38 ods. 1 a 2

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 C 117/08 zo 14. januára 2009, rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 89/09 z 26. januára 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 142/2010 z 9. novembra 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 117/08 konal o žalobe sťažovateľa o náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Dunajská Streda v iných jeho súdnych sporoch, v ktorých tento súd nerešpektoval sťažovateľovi už rozsudkom sp. zn. 4 C 206/1992 právoplatne priznané majetkové práva k stabilizačnému družstevnému bytu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 117/08 zo 14. januára 2009 žalobu sťažovateľa zamietol, pričom na základe odvolania sťažovateľa krajský súd sťažnosťou napádaným rozsudkom sp. zn. 9 Co 89/09 z 26. januára 2010 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu bolo z dôvodu jeho neprípustnosti odmietnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 142/2010 z 9. novembra 2010.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť s rozhodnutiami všetkých stupňov súdov, pričom argumentačne odôvodnil svoju sťažnosť iba proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu, a to tým, že podľa jeho názoru tieto súdy pred rozhodnutím vo veci samej náležite nezistili skutkový stav veci. Podľa sťažovateľa okresný súd, ako ani krajský súd vôbec neskúmali, či postup Okresného súdu Dunajská Streda v iných jeho sporoch bol, alebo nebol zákonný, ale pri zisťovaní skutkového stavu sa uspokojili iba s vyjadrením sudcov Okresného súdu Dunajská Streda, ktorí rozhodovali v sporoch sťažovateľa a ktorí sa vyjadrili, že ich postup v týchto veciach bol správny a zákonný, pričom okresný súd ani krajský súd si tieto ich tvrdenia žiadnym spôsobom neoverili a svoje rozhodnutia založili iba na týchto vyjadreniach. Okrem toho vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľ tiež namieta, že keďže tento súd rozhodol o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania, bolo mu tým znemožnené realizovať jeho procesné právo uplatniť námietku zaujatosti proti predsedníčke zákonného senátu krajského súdu,

ktorá mala rozhodovať aj v skorších konaniach z dôvodu nesprávnosti úradného postupu, v ktorých žiadal náhradu škody v dotknutom konaní.

Svoje námietky vo vzťahu k sťažnosťou napádanému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 142/2010 z 9. novembra 2010 sťažovateľ bližšie nezdôvodnil, resp. okrem označenia tohto rozhodnutia v petite sťažnosti svoje výhrady proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu bližšie nešpecifikoval.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Na Ústavný súd sa obraciam preto, resp. som donútený, lebo Okresný a aj Krajský súd nie sú schopné, resp. nezistili, či uvedené a vykonané úradné postupy sú správne alebo nesprávne (i keď vznikli na základe, alebo sú pokračovaním spáchaného trestného činu podvodu a krádeže), zistiť či konali a rozhodovali súdy zákonne alebo nezákonne a nesprávne aj zistil dobu premlčania, že bola prekročená, nezistil či mi bola spôsobená škoda a nerozhodol o nemajetkovej ujme. Toto sú rozhodujúce skutočnosti, bez ktorých nie je možné vyniesť zákonný rozsudok. ...

Vo veci nesprávnych úradných postupov OS D. Streda si nepriznáva, že vykonal nesprávne postupy. OS Galanta ktorý mal zistiť či uvedené nesprávne úradné postupy sú správne alebo nesprávne to nedokázal. KS Trnava toto zistiť necháva na Ústavný súd. ...

Súdne konanie 17 C/117/2008 rozsudkom OS Galanta z 14. 1. 2009 a rozsudkom KS Trnava 9 Co/89/2009-122 z 26. 1. 2010 doručeného 2. 3. 2010 za predsedníčky senátu, ktorá bola zaujatá, závislá z predošlého rozhodovania čo som nevedel, lebo sa neuskutočnilo pojednávanie a nebolo mi umožnené namietat' zaujatost' sudcu, žalobu zamietol. ...

Príčinou prečo sa súdim je to, že súd nevedel a nedokázal za 15 rokov spor zákonne a spravodlivo ukončiť. Nevedel a nedokázal previesť zákonné dedičské konanie, nedokázal zabezpečiť zákonné vykonanie rozsudku, nevedel a nechcel zistiť, či zmluva o prevode bytu do vlastníctva je zákonná, platná alebo neplatná, nedokázal odstrániť protiprávny stav a previesť ani nápravu náhradou spôsobenej škody.

Prosím a žiadam ÚS, aby zariadil a zabezpečil, aby vec prejednal nezávislý a nestranný súd, ktorý bude postupovať a konať v zmysle platných zákonov.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo podľa uvedených článkov Ústavy SR a Listiny základných práv a slobôd bolo všeobecným súdom porušené, uvedené nesprávne úradné postupy notára a súdu boli vykonané a preto sú vydané rozsudky 17 C 117/2008-96 z 14. 1. 2009 OS Galanta, 9 Co/89/2009-122 z 26. 1. 2010 KS Trnava a 5 Cdo 142/2010 Najvyššieho súdu Bratislava neplatné.

2. Vykonané nesprávne úradné postupy spôsobili sťažovateľovi škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle žaloby. V zmysle Ústavy SR čl. 46 ods. 3 sťažovateľovi - poškodenému Ústavný súd SR Košice - štát uhradí spôsobenú škodu, ako je rozpísané v žalobe 72 057 Eur a úroky z omeškania 5 % p. a. za 3 roky 10 808 Eur, spolu 82 865 Eur.

3. Ústavný súd SR Košice je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia na účet právnej zástupkyne JUDr. V. D., za dva právne úkony $123,50 \times 2 + 7,41 \times 2$ spolu 261,82 Eur.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 1, čl. 11 ods. 1, 3 a 4, čl. 36 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 38 ods. 1 a 2 listiny rozsudkom okresného súdu sp. zn. 17 C 117/08 zo 14. januára 2009, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 89/09 z 26. januára 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 142/2010 z 9. novembra 2010.

1. K namietanému porušeniu označených článkov ústavy a listiny rozhodnutím okresného súdu

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným rozsudkom okresného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku okresného súdu sp. zn. 17 C 117/08 zo 14. januára 2009 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon (ako to vyplýva aj

zo sťažnosti) aj účinne využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel vo vzťahu k rozsudku okresného súdu v podstate vyrovnať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozsudku okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k rozsudku okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených článkov ústavy a listiny rozhodnutím krajského súdu

V súvislosti s napádaným rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 9 Co 89/09 z 26. januára 2010 ústavný súd toto rozhodnutie krajského súdu s ohľadom na námietky sťažovateľa vecne preskúmal, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ toto rozhodnutie krajského súdu už raz v minulosti napadol sťažnosťou pred ústavným súdom, pričom vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 268/2010-25 z 30. augusta 2010 sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú odmietol z dôvodu, že sťažovateľ v tom čase predmetné rozhodnutie krajského súdu napadol aj dovolaním. Ústavný súd však v uznesení č. k. IV. ÚS 268/2010-25 z 30. augusta 2010 tiež konštatoval:

„Ústavný súd sa však v daných okolnostiach zaoberal aj tým, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd, majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra

2002 vo veci *Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54*).“

Keďže z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 142/2010 z 9. novembra 2010 vydaného v konaní o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 89/09 z 26. januára 2010 vyplýva, že najvyšší súd „... *nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti*“, v danom prípade vzhľadom na uvedené je u sťažovateľa zachovaná lehota na podanie sťažnosti proti predmetnému rozhodnutiu krajského súdu.

V súvislosti s napádaným rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 9 Co 89/09 z 26. januára 2010 sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a iba formálne sa stotožnil s jeho zistením okresným súdom, a tiež namieta, že z dôvodu prerokovania jeho odvolania krajským súdom bez nariadenia pojednávania nemal možnosť oboznámiť sa so zložením senátu krajského súdu konajúceho v jeho veci, a teda ani nemal možnosť uplatniť proti predsedníčke tohto senátu námietku zaujatosti.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska súladu či nesúladu s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Z odôvodnenia sťažnosťou napádaného rozsudku krajského súdu vyplýva:

„Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O. s. p.), postupom podľa ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p., preskúmal napadnutý rozsudok v medziach ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý odvolaním je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 17 C/117/2008 je určenie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi náhradu Škody vo výške 46.471,46 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16,599,96 eur titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Dunajská Streda, a to v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. a zákonom č. 58/1969 Zb.. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Správny bol postup súdu prvého stupňa, keď zamietol návrh navrhovateľa a to najmä z dôvodu, že nebolo preukázané naplnenie podmienok vzniku náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu, keď v danej veci nie je možné aplikovať žiadnu z podmienok pre porušenie povinnosti orgánu v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že Okresný súd Dunajská Streda v jednotlivých konaniach, na ktoré navrhovateľ vo svojom návrhu poukazoval rozhodoval v intenciách zákonov, dodržiaval zákonom stanovené lehoty, neboli zistené žiadne prieťahy a ani iné

zásahy do práv navrhovateľa. Ďalej odvolací súd takisto poukázal na to, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil aj skutočnosť, že o veciach, na ktoré navrhovateľ poukazoval boli buď to návrhy zamietnuté alebo konania zastavené a to, vždy z dôvodu na strane navrhovateľa, ktorými dôvodmi bolo späť vzatie návrhu, n doplnenie návrhu a prekážka veci rozhodnutej. Takže navrhovateľom nebolo preukázané, že by uňho došlo k vzniku škody nesprávnym úradným postupom súdu.

Vzhľadom k uvedenému preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý odvolaním podľa § 219 ods. 1 O. s. p. z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil. O práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O. s. p., keď v odvolacom konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, keďže si túto neuplatnil.“

V súvislosti s námietkou sťažovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave krajským súdom ústavný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Z citovaného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu týkajúcim sa zistenia skutkového stavu a jeho právnej kvalifikácie. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však

nemusi dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Skúmané rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05) vyslovil, že právo na súdnu ochranu nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľom označenými článkami ústavy a listiny, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 89/09, v ktorom rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím bolo sťažovateľovi podľa jeho presvedčenia zabránené namietať, resp. spochybniť nezaujatosť zákonného sudcu krajského súdu, ústavný súd zistil, že označené konanie na krajskom súde začalo 16. marca 2009, pričom verejné vyhlásenie rozsudku v tejto veci, ktoré sa konalo

26. januára 2010, bolo riadne krajským súdom vyhlásené vyvesením oznamu na úradnej tabuli.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd pripomína zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie sa na ochrane svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že sťažovateľ musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv.

Z uvedených zistení ústavného súdu vyplýva, že konanie vedené pod sp. zn. 9 Co 89/09 trvalo na krajskom súde takmer jeden rok, pričom počas tejto doby sťažovateľ pri vynaložení náležitej starostlivosti a záujmu vo svojej veci mal reálnu možnosť dozvedieť sa, kto je v jeho veci zákonným sudcom, avšak sťažovateľ v tomto smere nevyvinul žiadnu aktivitu. Okrem toho, rozhodnúť o odvolaní účastníka konania bez nariadenia pojednávania umožňovalo krajskému súdu ustanovenie § 214 Občianskeho súdneho poriadku, takže z tohto hľadiska sa postup krajského súdu nejaví byť arbitrárnym alebo svojvoľným.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu označených článkov ústavy a listiny rozhodnutím najvyššieho súdu

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv a slobôd zaručených v označených článkoch ústavy a listiny uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 142/2010 z 9. novembra 2010, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že okrem uvedenia tohto rozhodnutia najvyššieho súdu v petite sťažnosti sťažovateľ svoju sťažnosť v tomto smere žiadnym spôsobom neodôvodnil, t. j. neuviedol, z akých dôvodov malo dôjsť v príčinnej súvislosti s označeným rozhodnutím najvyššieho súdu k namietanému porušeniu ním označených článkov ústavy a listiny.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Keďže návrh sťažovateľa nebol vo vzťahu k označenému rozhodnutiu najvyššieho súdu odôvodnený, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadostučinenia a o priznaní úhrady trov konania sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011